

PROSTOR

Zima 2020

Co se sněhu týká, je ten letošní začátek zimního času roku prapodivný, vlastně jsme si ho ještě tady vůbec neužili. Tak aspoň fotografií z loňského ledna si připomeneme, jak sníh, vypadá. A jak to v jeho zahalení malému Františkovi v parku sluší.

Na aktuální téma

Maturitní ples

Jednou jsem byl takhle na večírku. Dobře nebylo to jednou, od začátku roku už to bylo po několikáté, už jsem to ani nedokázal spočítat. Každý člověk v mém věku měl maturák. I když moje třída měla vlastní maturitní ples, nemohl jsem si s kamarády nechat ujít jakýkoliv jiný večírek. Byla to tradice v posledním roce střední obrážet každý pátek plesy, a tradice se nesmí porušovat. Já ji rozhodně tenhle rok neporušil. Každý ples jsme si s přáteli parádně užili, hlavně když jsme celý večer trávili u baru a do sálu jsme se šli podívat jen na vystoupení. Náš ples jsme měli už za sebou a já trávil nejspíše už poslední večer u baru. Čekal jsem na své povedené kamarády, ale naštěstí mě samotného dlouho nenechali. Pavel a Petr dorazili a rovnou jsme si objednali drinky. Ještě jsme ale na někoho čekali. Jeden v partě chyběl. Stěžovali jsme si, jak mu to zase trvá a já se pravidelně ohlížel na schody, jestli už se neuráčil přijít. Začali jsme už druhé kolo, když se za mnou ozvalo: „Nezačali jste beze mě, že ne?“

„Hej, co ti tak dlouho trvalo?“ divil se Petr a já se otočil. Pohled mi padl z opozdilce vedle něj na menší holku v sytě tmavých modrých šatech. Nebyla to žádná jeho holka, ale jeho sestra, která mému nejlepšímu kamarádovi je neskutečně podobná. Nikdo nemohl pochybovat, že to jsou sourozenci.

„Ty sis sebou vzal svojí sestru?“ podivil jsem se naopak já a hned se musel

Pokračování na straně 3

PROSTOR dostává trochu jinou podobu

Už od tohoto vydání najdete v našem školním časopise nové rubriky, které se pak budou na stránkách v dalších vydáních objevovat pravidelně. Smyslem je, aby Prostor nebyl jen prezentací nejlepších literárních počínů našich redaktorů, žáků oddělení tvůrčího psaní, ale získal více charakter skutečných novin, nebo přesněji časopisu. Žáci si tak osvěží své znalosti žurnalistiky a psaní nejen literárních, ale také žurnalistických žánrů. Pravidelně se zde budou objevovat informace z města Františkovy Lázně, kdy vyjdeme za významnými osobnostmi města a budeme představovat všechny projekty, které se již uskutečnily nebo uskutečňují. Také zde od příštího vydání najdete podrobnější zprávy a rozhovory týkající se naší ZUS Járy Cimrmana a školních událostí, včetně rozhovorů s učiteli i s vynikajícími úspěšnými žáky a absolventy.

Co se rubrik týče, v tomto vydání začínají a budou tu pravidelně zveřejňovány recenze na počítače a počítačové hry, což si vzala za své „pánská“ část redakce, sloupek věnovaný módě, recenze na hudbu, která zajímá mladé, úvodníky a komentáře na aktuální téma, poetická dílna. Uvítáme i vaše další náměty, o čem psát.

Zima

Řekl bych, že mám rád zimu a hlavně sníh. Jenomže teď není skoro žádný sníh, a zima taky skoro ne. To je docela smutné, hlavně když už si nemůžu postavit sněhuláka.

Vždy jsem miloval zimu, protože v lese bylo tolik sněhu a s babičkou a dědou jsme se mohli koulovat, bobovat a obecně blbnout. Jenže kvůli tomu, že není sníh a taky proto, že v zimních měsících píšeme hodně písemek, tak nic z toho, co jsem dřív dělal teď nestáhám.

Lád'a Sudek

Nesmělá předzvěst jara na potoce.

Moje milovaná kachnička do vany

Poté, co jsem se vrátila ze školy, cítila jsem se naprosto vyčerpaná a uvědomila jsem si, že jediná věc, která by mě mohla zachránit, byl odpočinek ve vaně. Chtělo to totiž teplou vodu s bublinkami, hudbu a masku. Už jenom ta představa mě trochu zklidnila. Běžela jsem teda nahoru, oblékla jsem si svůj kožíškový župan, napustila vanu a nakapala jsem do vody trochu levandulové esence. Vše bylo připravené, ale něco stále chybělo, kéž bych si vzpomněla co...

Moje kachnička!!! Víím, že koupání s kachničkou pro člověka mého věku zní trochu absurdně, ale já si vanu bez své kachničky nikdy nedávám. Abych byla upřímná, není na ní nic zvláštního. Už ani není tak pěkná jako dříve bývala. Je to prostě kachnička, která je menší než má dlaň a z toho neustálého mačkání je nejspíše taky celkem zpláclá. Mám ji ale už skoro 15 let a nemyslím si, že ji někdy vyhodím. Je to totiž jediná věc, která mě nerozhodí, když se na mě při koupeli dívá.

Zprvu jsem byla ještě v pohodě, když jsem ji nemohla najít, protože jsem si myslela že bude zřejmě někde schovaná. Pak byl ale čas začít panikařit. Ani mi nevadilo, že mi během hledání vychladla voda, potřebovala jsem jenom tu kachnu najít.

Mohla bych si koupit novou? Ano. Dokáže si 17letá holka dát vanu bez kachničky? Ano. Půjdu tedy bez ní do vany? Samozřejmě, že... NE!

Odpočívala jsem ve vaně nejmíň tak 1000krát a nikdy se to nebylo bez kachničky po mém boku. Tento zvyk rozhodně nehodlám měnit. I kdyby v té vaně ta voda měla zůstat do zítřka, bez mého žlutého parťáka do ní nevstoupím (tato věta vyzněla trochu rasisticky, ale vííme, co myslím).

"Ať to stojí cokoliv, najdu tě, kachno!"

"Máš ji ve vaně, kolikrát ti to mám říkat?!" zvolala na mě mamka.

Ted' mi to došlo. Už necelé tři týdny čekáme na to, až nám přijdou opravit vanu, takže tu kachničku používám jako špunt. Proto má tak zamáčkrou hlavu. Ted' už to vysvětluje, proč ji tak potřebuju a proč je stále po mém boku nebo nyní už pozadí (do dalších detailů se dostávat nemusíme)?

Takže abych si to shrnula. Jsem ted' ještě víc unavená než jsem byla, když jsem se vrátila ze školy. Voda už je studená a já při hledání kachny, která byla celou tu dobu ve vaně, udělala nepořádek, který ted' musím uklidit.

Stručně a jasně. Jsem bez odpočinku, mám práci navíc a to, že ted' k tomu musím uklízet, také není úplně nejlepší způsob, jak trávit klidnou chvíli.

Zde je vidět, jaký vliv má na mě škola. Očividně špatný. Nyní si jdu dát sprchu, vypustit vanu a pak můžu začít uklízet.

Ptáte se mě, v jakém chci žít světě....

Svět, ve kterém jsou miliardy lidí, ale miliony mrtvých duší. Pocit udušení a uvěznění. Smrt mnoha nevinných tváří. Hořící lesy. Znečištění vzduchu, oceánů i našich srdcí. Slepé oči, jež vidí jen krásu ostatních. Zlomená srdce a povrchní láska.

Stačí otevřít oči a podívat se kolem sebe. Všichni vypadají stejně, všichni jsou stejní. Každý chce milovat a být milován. Už jako malé děti jsme se naučily být závislými na lásce. Vlastně přesněji je být závislými na pozornosti a na představě o lásce. S neskutečnými představami jsme vyrůstali až do puberty. Myšlenka o lásce nám ztotožňovala štěstí. Ovlivňovala nás jako droga. Nutila nás měnit se, zastávat se špatných myšlenek a ztrácet sami sebe. Vše jen kvůli tomu, abychom si udrželi svou představu štěstí vytvářenou a šířenou ze sociálních médií, nablýskaných výkladních skříní a taky našimi nepřáteli. Stala se z nás vyprázdňovaná chodící těla závislá na bezvýznamném sexu, na litrech alkoholu a na hmotných statcích, kterými si dokazujeme naši hodnotu. Posedlost tím, jak nejlépe zapůsobit na druhé lidi znečitlivěla naše srdce. Spánek se stal únikem od reality, ale ty stvůry stále pozorují naše nehybná těla a pronásledují nás i do snů. Občas nám ukážou krásné lži, jindy nás provedou bolestí a strachem. Jsme na tom závislí. Nadále se ale topíme v ohni ze strachu, že ztratíme lidi a přijdeme o ten pocit lásky, jakmile vyjdeme z kruhu zdánlivého pohodlí.

Po všechny dny a roky jsme stále doprovázeni špatnými motýly v těle. Rozechvívají sice naše nitro, našeptávají, ale následujeme-li je, jako bludičky nás vedou do propasti. Jako jed nás paranoidní myšlenky a závist pomalu sžírají. Nevidíme, co s námi dělají všechny ty kluby, šperky, drahé oblečení, vybrané lahůdky, a taky potřeba, abychom se díky tomu udrželi na svých pozicích. Žijeme cizí sny a pomalu umíráme.

Jako studentům je nám připomínáno, jak je důležité vzdělání, které je přípravou pro život, pro svět a jeho společnost. Od první třídy až po pubertu je nám neustále vtoukáno do hlavy, jak je důležité vyseďet mnoho hodin denně v lavicích, kdy výsledkem úsilí je pouze papír, který určí hodnotu naší inteligence. Většina z nás si pod pojmem vzdělávání představí nekonečné hodiny strávené zíráním do tlustých knížek, plných čísel, dat a pouček, přepřínáváním hlavy bezcennými informacemi a zpracováváním desítek úkolů pro každý další den. Naučili nás, že chytrost je umění zapamatovat si různé vzorce, letopočty a spoustu jiných neužitečných informací. Zdá se, že vzdělání je jen o paměťových hrách.

Měl tohle na mysli Jan Ámos Komenský, když psal ve světě rozvráceném bídou a hrůzami válek svou Obecnou rozpravu o nápravě věcí lidských? Nemyslím si to! Protože nám zatím nikdo nepověděl, že se vzděláváme hlavně proto, abychom se naučili respektovat druhé, chovat se uctivě ke každému i sebebezvýznamnějšímu človíčku a nepřihlížet mlčky k páchanému zlu

Dokončení na poslední stránce

HUDBA

Blíží se období, kdy znovu budou slevy v obchodech na čokolády. Kdy uvidíte všude růže a srdce. Ach ano, blíží se Valentýn. Sice je to americký svátek, který se u nás moc neslaví, ale i přesto ho mnoho párů rádi oslaví spolu. Připravila jsem si pro Vás playlist písniček, který byste si mohli poslechnout, abyste byli alespoň hudebně nalezeni, tedy v tom Valentýnu.

All me – Kehlani

Mnozí fanoušci jsou zvyklí na její hity po rozchodu nebo na písničku popisující lásku pro svého vybraného. Ale v této písničce popisuje lásku, která je na sto procent reálná.

Best I ever had – Drake

Drake není zrovna odborník na romantické písničky, ale tahle doopravdy dá pocit, jak jste vděční za vašeho partnera/partnerku a jak dokonalí jsou.

Perfect – Ed Sheeran

Je to písnička, kterou musíte mít ve svém playlistu. Ed Sheeranův sladký hlas a text písničky zapadá skvěle na Valentýna!

Mika

Na aktuální téma: Maturitní plesy

Dokončení ze str. 1

smát. Lukáš svou sestru prostě musel vzít a ještě k tomu na ní musí dávat pozor. Tak tomu jsem se musel smát.

„No tak to abych už šla,“ prohlásila za ním Jana, jeho sestra. Lukáš to odmávl a objednal si s námi rum. Bylo to stejné jako každý večírek a my jsme se rozhodli se trochu od baru vzdálit. Nemuseli jsme ani moc. Zašli jsme za roh, kde byla další část velkého baru, a mířili se to ke schodům, jenže Lukáše něco zarazilo.

„Co to piješ?“ zeptal se. Netušil kolik už je hodin, ale všichni už jsme v sobě měli hodně panáků. Jana mu odpověděla Kolu, ale ta byla tak průhledná, že by jí to ani nevěřil slepý. Lukáš si bez jakéhokoliv souhlasu vzal její sklenici a napil se.

„Jaká Cola? To je rum s Kolou,“ pomlaskl si Lukáš a začal se ptát, kdo jí to nalil. Chtěl jsem se smát. Jana neřekla jediné jméno, proč by to taky svému povedenému bratříčku vysvětlovala. Bylo jí šestnáct za pár měsíců sedmnáct, nebylo jí deset. Stoupl jsem si k nim a vytáhl Janu z kroužku jejích kamarádek za ruku na nohy.

„Jestli chceš pít, tak musíš něco lepšího,“ říkal jsem jí, držel jsem si jí blízko sebe a vedl jí k baru. Lukáš se mnou souhlas a mezitím, co Pavel a Petr zmizeli někde dole pod schody, tak já opíjel s Lukášem jeho sestru.

Nikdy jsem jeho sestru neřešil. Jana šla vždycky okolo mě, ale ten večer se něco změnilo a nevím, jestli to bylo tím alkoholem, nebo těmi jejími šaty. Smáli jsme se a panáky se nám točili pod rukama. Z alkoholu byla víc upovídaná, než jindy a já se opovážil jí vytáhnout i dolů na parket. Bylo už po půlnočním překvapení a zrovna v tu dobu začala ta pravá párty.

„Jano, v jednu máš být doma,“ upozornil jí její bratr a mě to trochu namíchlo. Díval jsem se na Janu. Najednou to bylo takové káčátko lehce unavené, ale přesto tak upovídané. Boleli jí nožičky a moc se jí nikam nechtělo, a tak jsem se rozhodl jí doprovodit. Držel jsem si jí u sebe, aby po cestě neupadla jako plaňky a nezapomněl jí dát pusku na dobrou noc.

A tak to skončilo, nebo to tak spíš skončit mohlo. Mohl jsem na to zapomenout a ráno se probudit s pouhou kocovinou, ale místo toho jsem na ni myslel další měsíc. Míjel jsem jí na chodbách a vždycky jsem se za ní jako pejsek otáčel. Bylo to zvláštní a vůbec jsem se nechápal, protože to byla sestra mého nejlepšího kamaráda. Nemohl jsem si přeci s ní něco začít, jenže jsem si zkrátka asi nedokázal začít. Sem tam jsem jí vozil do jídelny, a když už jsme měli my jako oktávání volno před maturitami, tak jsem jí dobrovolně vozil ráno do školy, aby se moc nenachodila.

„Neměl by se spíš učit na maturitu, než mě vozit?“ zeptala se mě, když jsem jí takhle jednou nabíral před školou a měl jí vést domů. Chtěl už jsem se jí začít vymlouvat, že už všechno umím, ale ona měla v podstatě pravdu. Sotva jsem se na poznámky podíval. A tak jsem klasicky pohodil rameny. Celou cestu se chtěla bavit jen o maturitách. Maturita byl jeden velký problém. Nevěděl jsem, kam dřív skočit a zároveň jsem nemínil dělat nic. Nešlo pracovat a učit se, když mě pořád rozptylovala.

A tak mi v pondělí nezbývalo nic jiného, než se strachem a s upoceným čelem si sednout do lavice a modlit se, abych dobře napsal písemnou část z češtiny. Každý si vybíral něco jednoduchého, jako byla zpráva. V tom mě to ale napadlo. Vybral jsem si povídku a začal psát o večeru s Janou a kupodivu jsem měl písemnou část za jedna.

Kateřina Stárková

Svátky Vietnamců a naše rodina

Naše svátky probíhají tak, že na Vánoce jedeme za bratrance do Karlových Varů. Teta dělá už večeri, třeba závitky nebo červenou rýži. Před jídlem jdeme za druhým strejdou, a tam si rozdáme dárky. Minulý rok jsem dostal balíček v divném holčičím obalu, ale pak jsem zjistil, že je tam auto na ovládání a měl jsem velkou radost. Pak jsme si ještě dali nějaké peníze. Šli jsme pak zpátky k tetě a navečeřeli jsme se. A ještě slavíme na nový rok. Já jsem vždycky strašně nedočkavej. Když přijde pozdější večer, tak jdeme ven. Loni jsme třeba s tatínkem šli na Národní třídu ve Františkových Lázních. Maminka s námi nešla, musela být doma s malou sestřičkou. Každý přinesl ven nějaké prskavky nebo tak něco, a pak všichni stříleli rakety a bouchali ohňostroj. Pak jsme šli domů, připili jsme si, já si dal dětské šampaňo.

A ještě slavíme babičku a dědečka. Sice už umřeli, ale my je pořád oslavujeme, za rok aspoň dvakrát nebo třikrát. Maminka napřed uvaří jídlo, pak přijdeme my děti. Potom přijdou dvě tety, strejda a tatínek. My si hrajeme, rodiče si povídají, a pak se dá na zem velká deska, na kterou se položí jídlo. Pak nás dospělí zavolají a my jdeme jíst. Po jídle si jdeme zase hrát. Máme na zdi zavěšenou dřevěnou desku, kde jsou obrázky lidí, kteří umřeli a ostatní tam dávají, hlavně mamka, květiny a ovoce a taky nějaké peníze.

Slavíme, když má ségra narozky. Jsou jí dva roky. Narozky slavíme u nás doma. Sofinka je moje ségra, mám ji rád. Občas se hádáme, ale i tak ji mám rád.

Tomík Vu

Moje nejoblíbenější hračka

Moje nejoblíbenější hračka je LEGO kalendář. Když jsme s maminkou ten dárek koupili, tak jsem byl zvědavý. Pak jak jsem ten balíček doma rozbaloval, tak jsem se divil. Trvalo mi to, ale nakonec ŠMIK. Papír byl dole, balíček rozbalený. Byl jsem nadšený. Já totiž nevěděl, že to bude kalendář. Byl pěkný. Pak jsem si s ním hne hrál. Hrál jsem si s dárkem asi 2 dny. No, ale už jinak si s ním poslední dobu tolik nehraju.

Moje nejoblíbenější hra se jmenuje Five Nights at Freddy 1 2 3 4 5 6. Jsou tam animatronici.

To se mi líbí. Je to pěkná hra.

Tomík Vu

Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton Fejeton

Smysl Vánoc

Vánoce. Zvláštní, jak nás tenhle svátek začne strašit ještě dřív, než skončí Halloween. Ale jsou to krásné svátky, kdy má převládat pohoda, láska a klid. Máte pocit, že Vánoce se řeší až v prosinci nebo na konci listopadu, ale to se mýlíte. Už v říjnu se ocitnete ve třídě křičících holek zpívajících vánoční písničky. A pokud ne, tak vás to zajisté brzy čeká.

Ocitnete se v zapálené debatě o tom, kdo už shání dárky, kdo už dárky pro všechny má a pak jste tam vy, kteří jen přihlížíte a pod stolem tajně hledáte v mobilu kalendář, abyste se přesvědčili, že opravdu ještě není dvacátého prosince. Ke svému uklidnění zjistíte, že máte měsíc nebo dva do Vánoc a tak si říkáte, proč tak šílí lidi kolem vás?

Lidi kolem Vás, Vás trochu nechápou, proč už taky nešílíte vánoční atmosférou, a myslí si, že Vánoce ani neslavíte, když takhle měsíc dopředu je neřešíte a nezdobíte si pokoj a celý dům vánočními dekoracemi. To ale nemusí být pravda.

Člověk může mít rád Vánoce i bez toho, aby už od října létal po obchodech a vybíral dárky. Může je mít rád i bez toho, aby jen při slově Vánoce šlel jako malé dítě. Stačí, když se jen nadechne a v klidu bez stresu vyřeší vánoční dárky a svátky si užije úplně stejně jako ostatní.

Ono totiž nejde jen o dárky a jimi zahrnout osoby, které máme rádi, abychom jim udělali radost. To není všechno z Vánoc. Vánoce jsou mnohem víc. Je to třeba i to se zachumlat do deky, nazout vysoké tlusté huňaté ponožky, v krbu zapálit a jen si užívat tu pohodu s hrnkem horkého čaje, když venku mrzne.

Často jsou mnohem krásnější svátky v tichosti, které nám alespoň dovolí se uvolnit z každodenní přepracovanosti po zbytek celého roku. Je to období, kdy můžeme na chvíli vystoupit z onoho rychlíku, který jede každý rok rychleji. Můžeme na chvíli všechno kolem vypustit z hlavy a přemýšlet jen nad hezkými věcmi, povídat si s lidmi, které máme rádi, a kteří jsou pro nás opravdu důležití.

Pro mne jsou vánoční svátky opravdu dny, kdy se zastavím. Zdobím stromeček, na stole voní cukroví a jediné, co si opravdu užívám, je polehávání na gauči s horkou čokoládou nad milými pohádkami, které Vám odlehčí hlavu a vy zapomenete i na plynutí času.

Doufám, že jste si stejně jako já užili klidné Vánoce. Klid je něco, co každý z nás potřebuje a má ho málo, tak je hezké, když se v roce najde pár dní, kdy si můžete hodit nohy nahoru, tak si je sami sobě neubírejte.

Kateřina Stárková

S čím si hráli rodiče a s čím moje generace

Nevím, jak to bylo v dřívějších dobách s hračkami, a vlastně si neumím některé staré hry představit. Slyšel jsem pouze pár zajímavých věcí od rodičů, s čím si hráli oni když jim bylo tolik, jako mně nebo byli ještě úplně malí. Například hodně povídají o Yoyo. To byla hračka, se kterou si asi hrály děti na celém světě, a hrály si s ní i ve Vietnamu. To byla podle rodičů jedna z nejpůvodnějších hraček. Nebyla vyrobená z plastových materiálů, ale ze dřeva. Mezi dětmi patřil k oblíbeným taky „panák“, který si venku hrály nejen holky, ale stejně tak i kluci. Holky, ty si hrály s panenkami, asi taky jako všude na světě, a kluci zase rádi hráli fotbal na louce.

V dětství to bylo pro u mě podobné. Byl jsem velice hyperaktivní, nejraději ze všeho jsem běhal a skákal jsem přes různé překážky a přelézal a prolézal všechno možné. Taky jsem si kopal s kamarády s míčem. Zkráceně, to jsem ještě neměl přístup k internetu.

V dnešní době jsou fenoménem hry. Nejsou to jen takové ty běžné hry. Staří a starší lidé by si mysleli, že mluvím například o karetách nebo deskových hrách. Jenže já myslím online počítačové hry, které dnes zná a ovládá každé malé dítě. Určitě jsme všichni tyto věci měli někdy v rukách a mohli jsme si je vyzkoušet.

Ve svém životě jsem vlastnil velké množství hraček, se všemi jsem dobře zacházel, uměl jsem je používat a mám je dosud schované ve svém pokoji, v šuplíku.

Mezi moje první hračky patřila Rubikova kostka. Absolutně už netuším od koho, proč a kdy jsem tuhle zajímavou hračku dostal. Pro mě to v té době představovalo velkou záhadu, která mě přitahovala. Až asi za měsíc, kdy jsem s ní zápasil a všelijak s ní kroutil, jsem zjistil, že se s jednotlivými kostičkami dá pohybovat. Ještě větší problém mi dělalo pochopit, co vlastně je jejím účelem. Dnes už to pro mě není nic složitějšího, stačilo se pouze naučit a pochopit mnoho algoritmů. Když jsem ji poprvé úplně sám složil, chtěl jsem se neustále zlepšovat, bohužel ale časem mě tato aktivita omrzela, a zase jsem se věnoval více pohybu a různým sportům s kamarády. Když mi bylo asi tak 9 nebo 10 let, začal jsem dostávat hračky typu puzzle a různé stavebnice. To už ale vlastně pro mě nebyly žádné hračky, ale dárcy, jelikož už bych se dost styděl někomu říkat, že si ještě v deseti letech hraju s hračkami.

V současnosti hry na počítači nebo na mobilu jsou pro mě stejně jako pro všechny moje kamarády dost nepostradatelné věci. Hry však hraju pouze v případech nouze, to je když nemůžu ven nebo tehdy, když nemám žádné povinnosti. Například, když mám nějaké učení nebo musím s něčím pomoci doma. Dnes se sportu a učení věnuju tak půl na půl, jelikož jsem dost ctižádostivý a musím ve všem být aspoň v něčem trochu výjimečný.

Podle mého názoru je dnešní mladá generace strašně závislá na internetu a děti by měly dostávat elektroniku do rukou až ve starším věku. Ideálním způsobem, jak odtrhnout děti od mobilu a počítače a nechat je bavit se s opravdovými živými lidmi v okolí, nikoliv jen doma přes telefon, je poslat je ven a nechat je, aby sportovaly.

Kdybych měl porovnat, která věc je pro mě u her dobrá a která negativní, tak je to pro mě asi tak nastejno. Hry dokážou zabavit, rozvíjí postřeh, logické přemýšlení, strategii a tak podobně. Na druhé straně hry, ve kterých je klíčem hodina hraní, způsobují větší stresy v sociální oblasti a zhoršují spánek i zrak. Proto není dobré je hrát pořád.

Neznamená to, že bych neměl rád hry, protože jsou prokleté. Hry a hraní s hračkami nás osamostatňují a připravují pro život a proto si myslím, že jsou potřebné k našemu životu. To nejdůležitější ale je pohyb, který nám dodává energii a nesmíme ho nikdy zanedbat.

Honza Nguyen

Módní hlídka Pavlína N.

Franz's Spa Fashion weAk 2020

(interview s Lenkou Dumbovou)

Věk: 17, (vypadá na 12)

Výška: Něco málo nad metrem

Váha: Určitě pod nulou (*Co je to gravitace?*)

Zkušenost: TikTok tance v zrcadle (*maminka natáčí vše, bohužel vše*)

Nejoblíbenější typ oblečení: To, co si může dovolit s pár korunami v kapse.

Velikost oblečení: 32 (*dětská sekce – do 10 let*).

Boty: 30

Byl večer, první máj, lásky čas. Já, svobodná nezávislá žena, se vydala na módní přehlídku. Téma přehlídky: Knihovnice a jejich příběhy. I když podmínkou bylo obléct se do neutrálních barev, byla tu jedna, dejme tomu slečna, která upoutala mou pozornost. Místo černé sukně a kaštanového svetru měla růžový svetr s bílou košilí pod ním, bílé kalhoty a bílé kozačky. Rozhodně porušila tón přehlídky, ale věděla jak získat veškerou pozornost diváků. Další věc, která mě zaujala, byla její výška. Slečna byla celkem maličká. Nebýt té VIP vstupenky umožňující vstup do zákulisí a na sedadla v první řadě, tak bych si jí možná ani nevšimla. Když přehlídka skončila, rozhodla jsem se, tomu prckovi položit pár otázek. Hledala jsem její šatnu, ale našla jsem ji až po dlouhém pátrání. Musím se přiznat, že jsem byla dost nervózní. Bez ohledů na to, jak nadprůměrně nízká osoba Lenka Dumbová je, vyzáruje z ní velká autorita. Jaký to oxymóron, že?

Pět minut poté, kdy se Lena snažila dosáhnout na kliku, aby mi otevřela dveře...

„Slečno Dumbová, co vás vedlo k tomu, že jste se oblékla jinak než vaše kolegyně? Přitáhla jste totiž hodně pozornosti.“ (*Zdržela jsem se názoru, že si spíše špatně vyprala prádlo*).

„Abych byla upřímná, mým záměrem nebylo být vrcholem večera. Jenom jsem si nepřečetla všechna pravidla.“

I když jsem doufala, že rozhovor bude delší, Lenka se omluvila, že má údajně schůzku s nějakým mužem. Dle mého názoru byla jen unavená a potřebovala se vymluvit. Holt, lež má krátké nohy (doslova). Co si budem... Přehlídka nebyla až tak zajímavá. Nebýt té krátkonožky, tak bych už na začátku usnula nudou. Uniformy knihovnic nejsou zase tak zajímavé. Brýle, svetr, sukně a vysoké podpatky jsou už opravdu ohrané. Také si myslím, že přehlídka neodpovídala zadání. Knihovnice jsem viděla, ale příběh žádný. Vhodnějším názvem by bylo Příběhy bez děje.

Co se mého času po přehlídce týče, nejen, že toho měla „Dumbice“ málo na sobě, měla toho i málo na srdci. Rozhovor byl ještě kratší než ten s mým otcem, když přijde řeč na každodenní problémy dívek.

Ráda bych to zhodnotila, ale není co hodnotit. Zhlédla jsem totiž dav ovcí, a k tomu jsem si popovídala s černou ovcí rodiny. Rozhodla jsem se, že se na další módní přehlídku podívám spíše na internetu.

Pavlína

Příběh jednoho kluka

Celý svůj dosavadní život nenávidím školu. Ne kvůli tomu, že se nechci učit, ale neboť každý den před vstupem do školy čeká na mě jedna parta lidí, kteří mi dělají velmi nemilé věci. Chodím na školu, kde jsem jediný jiné národnosti. Utahují si ze mě, říkají mi, že mezi ně nepatřím. Proč řeší mojí rasu, už je sakra 21. století!! Kromě toho, že jsem jiné národnosti, mám i jinou sexuální orientaci. Bylo nás tady pár, ale všem vyhrožovali smrtí, a tak raději přestoupili na jinou školu. Proč jsem také neodešel? Nejbližší škola je vzdálená 70 km, není to sice zase tak daleko, ale chci být v blízkosti rodiny. Každý den po škole chodím za rodiči do restaurace pomáhat. Jsem na škole posledním rokem. Došel jsem už tak daleko a nechci to vzdát. Doufám, že se dostanu na svoji vysněnou univerzitu, která se nachází na druhém konci zeměkoule. Díky bohu, že mám mladšího sourozence, sestru, která je mi velmi nápomocná.

Dost o mé rodině. Nedávno jsem se seznámil přes internet s jedním klukem. Jmenuje se Gabriel a velice dobře si rozumíme. Nemusel jsem před ním tajit, že jsem gay, neboť on je taky. Poradil mi, abych všechny kolem sebe ignoroval. Vždycky, když vidím tu skupinku, jak jde naproti mě, otočím se, a co nejrychleji odcházím, aby mě nezahledli. Jeden celý týden mi neubližovali, samozřejmě mi to přišlo zvláštní, ale nechal jsem to být.

Ten krásný týden uběhl jako voda. Přál jsem si, aby to tak zůstalo, ale opak se stal pravdou. Jakmile vstupuji do budovy školy, všichni se mi smějí. Rozhlédnu se kolem sebe a na každé skřínce vidím něco přilepeného. Přistupuji blíže a dochází mi, že je to můj rozhovor s Gabrielem. Nabourali se mi do počítače. Proto mi nic nedělali minulý týden, neměli čas. Vytiskli vše od začátku našeho rozhovoru až do konce. Slyším velmi urážlivé nářky od ostatních studentů. Necítím se už vůbec bezpečně. Říká se, že chlap nebrečí, ale já jsem si nemohl pomoci, už jsem nedokázal udržet všechny ty pocity v sobě. Vyběhl jsem ze školy a zamířil do parku. Je to pro mě velice důležité místo, chodím sem vždy, když se chci pročistit hlavu, je tu klid, můžu se tu uvolnit. Zajímalo by mě, jak to provedli. Lezu na strom, který má nejvíce listů, aby mě nikdo neviděl, až budu brečet. Podívám se na oblohu, hvězdy jasně září. Kouknu se na mobil a vidím 20 nepřijatých hovorů a 139 nepřečtených zpráv. Všechny byly od mého otce, rozhodl jsem se co nejrychlejším tempem běžet domů. Otevřu dveře do domu a vidím jak otec a moje mladší sestra sedí na gauči. Mají červené oči, vypadá to, že plakali.

Já: „Co se děje? Proč máte tak červené oči?“

Táta: „Právě nám zavolala policie, oznámili nám, že se mamce stala autonehoda a...“

Sestra viděla, že tu větu nedokáže říct a řekne ji místo něho: „Nepřežila, nepřežila autonehodu.“

Padl jsem na zem, začal jsem říčet, bouchat do všeho kolem sebe. Stoupám si, rozbívám všechny vystavené fotografie, na kterých je mamka. Nikdo mě nedokáže zastavit. Vybíhám z domu. Běžím tam, kam mě nohy vedou. Po chvíli lapám po dechu, zastavuji se. Dívám se kolem sebe, nepoznávám, kde jsem. Nikdy jsem v této části města nebyl, a to tu žiju už 16 let. Cítím horký dech za krkem, otočím se a vidím kluka, který vypadá stejně starý jako já.

Kluk: „Co tu pohledáváš? Toto je mé území. Nedal jsem ti svolení, že sem můžeš vstoupit.“

Já: „Omlouvám se, nevěděl jsem to. Nemáme tušení, jak jsem se sem vůbec dostal. Hned odejdu“. Pomalými krůčky odcházím, koukám na zem. Nedávám pozor na cestu a do někoho narazím.

Já: „Pardon.“

Neznámý: „Proč vypadáš tak sklesle? Co se ti přihodilo?“ Má na sobě kapuci, nevidím mu do obličeje, ale ten hlas mi přijde tak povědomý. Někde jsem ho už určitě slyšel. Něco mi říkalo, že tomu člověku mohu věřit, a proto jsem nezaváhal a odpověděl, co se mi stalo.

„Dneska je ten nejhorší den v mém životě. Přijdu do školy a vidím vytištěnou konverzaci mezi mnou a mým blízkým přítelem. Všichni si mi posmívají kvůli našim zprávám a fotografiím, které jsme si posílali. Večer přijdu domů a dozvím se, že mi zemřela máti. Co se ještě horšího může stát?“ Slzy mi znovu tečou. Ani jsem si nevšiml, že mě někdo objímá. Je to ten kluk v kapuci.

On: „Jak se vlastně jmenuješ?“

A: „Není to moc přitažlivé jméno, Abaddon. Jak ty?“

G: „Gabriel“

Je to ten Gabriel, kterého znám? Je to on? To není možný, je to jenom shoda jmen. Gabriel není žádné zvláštní jméno.

G: „Nad čím přemýšlíš?“

A: „Znám člověka, který se jmenuje stejně jako ty, připomínáš mi ho. I hlas máte podobný. Můžeš si prosím sundat kapuci, abych se ti podíval do obličeje?“ Pomalu si sundává kapuci. Je to on. Jsem v šoku.

G: „Ahoj Abaddone. Čekal jsem, kdy mě konečně poznáš. Už jsem se bál, že jsi na mě zapomněl.“

Nechtěl jsem jít domů, tak jsme se rozhodli, že půjdeme k rozhledně. Vylévám si své srdíčko. Je nám spolu tak dobře, že jsme si nevšimli, že se začalo svítat. Nechci se s ním rozloučit, ale musím, neboť vím, že má své povinnosti. Mám dobrou náladu, tak jsem se rozhodl, že půjdu pěšky domů. Z dálky vidím, jak jsou dveře otevřené dokořán. Co se děje?

Zrychluji své tempo. Čím více se přibližuji k domu, tím se víc obávám, co se tam děje. Vstoupím do domu a vidím, jak táta se sestrou sedí na gauči. Dezinfikuje mu otevřenou ránu. Běžím k nim.

Já: „Tati, co se ti stalo?!? Proč tak krvácíš, nemám tě vzít do nemocnice??“

Táta: „Nic mi není, jdi do svého pokoje. Zabal si své věci, zítra se odstěhujeme pryč. Není tu bezpečno.“

Já: „Kam se ale stěhujeme? Proč tu není bezpečno?“

Táta: „Moc se ptáš. Řeknu ti to, až přijde správný čas. Teď hybaj do pokoje.“

Nechtělo se mi, mám tu mnoho vzpomínek, jak špatných, tak i těch dobrých. Rozhodl jsem se napsat Gabrielovi, abych se s ním rozloučil. Moc dlouho jsem s ním venku nebyl, neboť musím další den vstát brzo. Vůbec se mi nechtělo vstávat, nechci se rozloučit s tímto městem. Cesta autem je velmi tichá, protože jsme všichni unavení. Po 7 hodinové cestě jsme konečně přijeli do naší cílové stanice.

Dokončení na straně 12

Hororová noc v kabině

Byla studená temná noc v horách. Já a můj kamarád jsme se vypravili na výlet do lesů a měli jsme bydlet ve staré kabině dědy jednoho kamaráda. Jenže kvůli bouři byl zničen jediný most, který k dané kabině vedl. Tak jsme se ubytovali v hotelu a rozhodli se, že na výlety budeme jezdit autem. První výlet začal normálně. Vypravili jsme se na houby, pár jich našli, taky nějaké borůvky, udělali si menší přestávku, a pak jsme objevili rituální kruh, který tvořily stromy. Ohromné a zdravé. Vypadalo to, jako by je někdo takto vysadil schválně. Rostlo jich tu asi deset rozmístěných v dokonalém kruhu, k dvěma z nich byly přivázané veverka. Mrtvé a roztrhané. Vyděsilo nás to. Nevěděli jsme, co dělat. Dali jsme se na útěk. Najednou můj kamarád upadl, a než jsem zjistil, že neběží za mnou, tak tam najednou nebyl. Prostě zmizel. A s ním jediná mapa. Byl jsem uprostřed lesa sám, bez mapy, s minimem jídla a pití. Jediné co tu chybí jen šílený vrah nebo nějaké monstrum - a máme tu klišé hororový příběh. A aby nemohlo být ještě hůř, začala noc. Nevím ani, jak jsem přetrpěl noc.

Ráno jsem se vydal na cestu bez cesty. Doufal jsem, že objevím tu, která mne dovede zpátky. Něco ale bylo velice špatně. Už když jsem vstal, zdálo se jakoby mě někdo přestěhoval přes noc někam jinam. A cestou se děly hrozné věci. Kdykoli jsem narazil na nějakou menší odbočující cestičku, něco za mnou zašustilo, já se prudce otočil - no a cesta byla pryč a všude za mnou rostlo jen husté křoví. Možná jsem paranoidní, ale měl jsem pocit, že tento les se měnil a pohyboval vždy, když jsem se nedíval. Po několika hodinách neustálých změn směru jsem se dostal ke staré kabině. Vypadala jako ta od dědy, kam jsme původně měli jít. Zdálo se mi, že jsem obešel celé město, ve kterém jsme se ubytovali, a i bez mostu jsem se dostal na ostrůvek s kabinou. Neustále přemýšlím, jestli je tu kromě mne ještě někdo anebo už se mi rozpadá myšlení a z jeho jednotlivých částí se stane nový člověk. Pomalu se odděluju sám od sebe. Hlasovali jsme, tady ty osoby, které se z mého myšlení oddělovaly, jestli v kabině přespat, a všichni byli pro. Vešli jsme dovnitř a překvapivě to tam vypadalo útulně. Vše se zdálo nové přesně, tak jak to popisoval děda. Jako kdybychom se cestovali zpátky v čase. Nebo se naopak čas v kabině vůbec nepohnul. Byly zde nové skříně, stůl s novým prostíráním a podlaha tak čistá, že se dala použít jako zrcadlo. Jediné co se zde zdálo jiné, byla jedna ze zdí v pokoji pro

hosty. Jiná barva, jiné dřevo a také byla podezřele dutá, jako by něco bylo v ní. A bylo tu také jídlo. V lednici byly čerstvé dobré potraviny, bez plísní a bez červů. Uskutečnili jsme tedy původní plán a šli spát.

Druhý den kabina vypadala jinak. Myslel jsem, že už šlím (což se opravdu dělo), ale vážně to vypadalo, že je trochu víc rozpadlá. Taky venku se něco určitě změnilo. Okolo kabiny se vytvořila ohrada z keřů a stromů. Jako v Šípkové Růžence, jenže projít skrz tohle byl bych na pět částí. Celý den jsem proto musel strávit v kabině. Musel jsem si povídat se svými falešnými kamarády. Třetí den pobytu se moje obavy jen zhoršily. Ve střeše byla díra o velikosti Grand Canyonu a dřevěnou podlahu vyměnily hliněné ostrůvky s plevelem. Přiznám se, že se mi nechtělo čekat, jak na mě spadne nějaké prohnilé prkno se stropu. Jenže nebylo kam utéct. Vzpomněl jsem si na tu divnou zeď. A nastal další problém, neměl jsem nic, čím bych se mohl dostat dovnitř. Začal jsem do té zdi kopat a mlátit a kupodivu jsem v ní tu díru udělal. Pak už bylo jednoduché jednotlivá prkna postupně vytáhnout. Za ní jsem objevil dlouhou chodbu. Ručně vykopanou. Musel jsem doufat, že les nad touto chodbou nemá žádnou moc. Čím hlouběji jsem lezl, tím víc jsem ztrácel naději. Cestou jsem narazil na mrtvé tělo. Mělo stejné oblečení jako můj kamarád a dokonce drželo ve ztuhlé ruce i tu mapu. Pořád jsem věřil, že vše má svůj konec, a tento tunel nebyl výjimka. Za pár minut jsem opravdu uviděl světlo. Sám sebe jsem se zeptal, jestli jsem zemřel cestou nebo jsem byl mrtvý celou tu dobu. Stále jsem ale žil. Tunel mě zavedl přímo k našemu autu. Ihned jsem do něj nastoupil, odjel domů, abych se sem už nikdy nevrátil.

Ty hrůzy z tohoto výletu jsem ale trávil hodně dlouho. Ten zažitý teror jako by mi ten les zasadil pevně do vzpomínek a s každým vyděšením jsem mu dával možnost zase vyrůst. Už se to nedá vydržet. Vrátním se zpátky do toho lesa a zůstanu tam navždy. Kdo toto čte, tak ať mě nehledá. A hlavně, nechoďte do toho lesa.

Ladislav Sudek

Recenze na počítačové hry

Recenze na hru Fortnite Battle Royale

Dnes napíšu svou kritiku na hru **Fortnite**. Povíme si, v čem je dobrá a v čem špatná. Máte se na co těšit. Jdeme na to.

Fortnite je battleroyale „3rd person“ (hra z třetího pohledu) s celkem hezkou grafikou. Hra byla vytvořena firmou Epic Games, která vytvořila například celou sérii Gears of War. Popis herní mechaniky je jednoduchý. Jste jedním ze sta lidí, kteří jsou vysazeni na ostrov. Hráč si může vybrat místo dopadu a ovlivnit svůj průběh pobytu na něm hrou. Ve hře můžete najít mnoho zbraní od pistolí až po raketomety rotační kulomety arybářský prut. Zbraně se dělí do různých kategorií: šedé, zelené, modré, fialové a zlaté. To ovlivňuje poškození zbraní. Dále tu můžete najít lékárničky, obvazy a také různé lektvary na doplnění obrany. Hráč, aby vyhrál, musí přežít jako poslední.

Hra má několik herních režimů. Můžete hrát sám, dua, nebo squad (v teamu).

POZITIVA

Hra má velice dobrou kreslenou grafiku a mnoho zábavných eventů a aktualizací a nové věci. A taky paleta zbraní je slušná. A to je vše!

NEGATIVA

Hra má některé až směšné věci. Má sice hezkou kreslenou grafiku, ale ve hře jsou obleky, které mají kamufláž. Všechny obleky stojí herní měnu, kterou si musíte koupit za opravdový peníze!! Hra je tedy sice v základu zadarmo, ale pozor, nenechte se zmýlit!!! Existují tam tak zvané battle-pass, což je speciální pass, který vám odemkne přístup k věcem, které neplatící hráč mít nemůže!!! It is pay to wiiiiiiii!!

Zmínil jsem se, že je hezké, že EPIC dává stále nové a nové aktualizace, ale to by musely fungovat.

Například fakt, že do hry přidali novou bouchačku a za dva týdny ji zase odstraní, protože byla moc silná, našťve. Někdy zase přidají něco, co je v té hře úplně k ničemu a nikdo to nepoužívá. Jindy třeba přidají zbraň nebo věc, která úplně rozbije balanc hry.

Nevyrovnaní hry to je další minusový bodík. Ano, hra nemá problém vás napojit do hry proti asi dvojnásobně vyšším úrovním než jste vy! CO TO JEEEEEE!!!

Já, který se o zbraň zajímám už nějakou dobu a hrál jsem spoustu simulátorů a „1rd person“ (to znamená hry z prvního pohledu), jsem už o tom trochu „vyškolený“, ale co je ve fortnitě, to jsem nepochopil. Jak jsem říkal, je tam mnoho zbraní, ale málo takových, které by fungovaly.

Příklad: SMG VEKTOR je ve skutečnosti rychlé SMG, ale ve hře je to jako zasekaná 50 se slepými náboji a uříznutou hlavní. Nebo odstřelovací puška s jedním nábojem! I když má zásobník na pět nebo osm nábojů, tak to nefunguje. Ono to má 1 náboj. A samotná střelba? Tyto zbraně jsou sice smrtící, ale střílí asi podobně, jako kdybyste hodili míč!! Řekli byste si, že když je to kreslené, tak že to bude málo náročné. Nenene, pravý opak je pravdou. Počítače klidně i za padesát tisíc nebyly kolikrát schopné hrát hru stabilně,

aspoň na nejhorší grafiku a na 30 FPS bez záseků a pádů hry.

TOXICKÁ KOMUNITA

Tuto kategorii jsem musel z důvodu mého a vašeho duševního zdraví oddělit. Nic méně, řekněme si, CO TO JE!!!! Tato hra se soustředí hlavně na malé děti takže to znamená, že narazit na toxické dítě je obvyklý jev, který vás dokáže naštvat. Jejich logika je hlavně v tom kupovat si oblečky do hry. Ano, znám děti, které do toho daly pomalu 5 tisíc korun!

A hlavní smysl je odehrát pár her, pochlubit se ostatním, jaký máte obleček, pak si ho vyměnit— a často na něj úplně zapomenout.

Pokud se ve hře se pokusíte velet teamu, tak na to zapomeňte pokud v něm máte někoho „toxického“ (ano, tuto hru hrají i dospělí, ale nebojte k tomu se ještě dostanu). To raději ani nezkoušejte, jinak vás ůrve k smrti nebo k ohluchnutí. Pokud budete hru jakkoliv kritizovat, tak na vás začnou útočit, že jste to a to a že máte jít tam a podobný nesmysly.

ZÁVISLOST NA HŘE

Z dalších špatných věcí jmenujme obrovskou závislost na hře. Některé děti by za hru daly i svůj život. Kvůli hře kradou kreditní karty rodičům, řvou, nadávají, rozbíjejí věc. Tady už není vůbec nic v pořádku. Závislost se projeví i dlouhým sezením u herního aparátu a nebo zhoršením prospěchu ve škole. Pokud toto čte rodič, tak ho zdravím a prosím, aby zamezil dítěti přístup ke hře nebo ho aspoň odpojil od internetu. Děkuji za pochopení.

CO MOHLA HRA BÝT

Hra dříve, kdy nebyla tak známá a stála peníze, byla dobrá. Šlo o to, že jste se objevili na náhodném místě, kde jste se měli bránit, jakýsi portál, zdroj a důležité bylo, abyste ho ubránili. K tomu vám měly pomoci různé zbraně, pastí a samotné stavění. Byla dobrá, jen ji kazilo neustále placení nových věcí. Kdyby hra zůstala tím, čím bývala a byla zadarmo, byla by fajn.

ZÁVĚR A HODNOCENÍ

Hra fortnite „battleroyale“ je místy nefunkční nestabilní a má mizerný platící model. A mizerné věci v gameplayi, i když se to snaží utěšnit svou grafikou a zábavnýma „eventama“, tak na mě to nikdy neplatilo.

Tuto hru vám nedoporučuji bylo by lepší kdyby zůstala taká jakou jsem tu zmínil.

Této hře uděluji 4,5 bodů z desíti.

Marek Stolarik

Xbox Series X

Již dlouhou dobu se šuškuje o nové Next-Gen konzoly od Microsoftu. Jelikož konkurenční firma Sony nedávno potvrdila vývoj PS5 všichni čekali kdy se objeví nový Xbox s bývalým názvem **Project Scarlet**.

Nedávno, konkrétně tedy z 12.12 2019 na 13.12 2019, byl na herní akci Game Awards oznámen nový **Xbox Series X (XSX)**, a s ním i nové exkluzivní tituly pro tuto konzoli.

Byl zde prezentován trailer na pokračování hry Hellblade Senua's Sacrifice s názvem Senua's Saga Hellblade 2, který bude exkluzivní pro Xbox. Jelikož Xbox je nejvíce výkonná konzole na světě čekali byste, že bude mít větší komunitu než PS. Ale jelikož Xbox měl málo exkluzivních her upadal, a to proto, že PS měl exkluzivní tituly jako God Of War (Hra roku 2018) nebo Detroit Become Human. Lidé si radši koupili jej než Xbox. Proto Phil Spencer (Hlava Xboxu) také oznámil, že nespočet firem po celém světě vytváří exkluzivní tituly pro Xbox. Rovněž 15 herních studií, které patří přímo Xboxu mají vyvíjet spoustu nových exkluzivních titulů.

PS 5 i XSX budou vycházet na vánoce 2020 takže se očekává, že tato bitva mezi Xboxem a Sony bude velkolepá. Taktéž víme něco málo o parametrech obou konkurentů.

Playstation se chvástá tím, že prý PS5 bude mít nativních 8K 60 FPS rozlišení, což jak všichni víme, je hovadina. Jelikož PS4 Pro dokázal vytáhnout pouze 4K 30 FPS pochybuji, že zvýší kvalitu na 8K s 60 FPS. Něco podobného říkal i XBOX, ale i když jsem zastánce Xboxu, nevěřím ani jim. 8K by Xbox mohl mít leda tak na filmech. To samé Playstation, ale myslím si, že obě konzole budou mít kolem 4K 120 FPS.

Také Sony ukazovalo, jak rychlé je načítání Marvel's Spider-Man. Bylo zde porovnání PS4 Pro a PS5. Na PS4 se hra načítala asi za 15 vteřin a na PS5 za pouhých 6 vteřin. Sony samo o sobě zveřejnilo více než Microsoft, ale další informace o XSX by měli být zveřejněny brzo... Velmi brzo.

A zajímalo by vás, komu fandím já? Jelikož já sám jsem měl na výběr mezi PS a Xboxem, vybral jsem si Xbox, a proto já osobně fandím Xboxu. Ale je mi současně jasné, že PS bude lepší z jednoho ohledu. Svoji komunitu již má a pochybuji, že by je Xbox dokázal přesvědčit kupce a přimět je přestoupit na svoji stranu. To PS dokázal jen díky svým exkluzivním hrám. A to by nové hráče, kteří si budou kupovat svoji 1 konzoli, Xbox dostat na svou stranu mohl. Ale to se dozvíme až na vánoce roku 2020.

František Opelt

Falešné řetězové zprávy

PROČ EXISTUJÍ

Tyto zprávy existují proto, aby se hlavně rozšířovaly mezi co nejvíce lidmi a páchaly zlo. Například: „Pokud nepošleš tuto zprávu 10 lidem, stane se ti velké neštěstí“. Toto byl jeden příklad takovéto zprávy. Lidé obvykle na to skočí, a už se to šíří serverem jako virová nemoc.

Tyto zprávy mají také za účel někoho vyděsit.

JAK SE BRÁNIT, JAK REAGOVAT

Těchto zpráv je dobré si nevšímat, mnohokrát toto dělají nově vytvořené účty. Nejlepší, co můžete udělat, je zablokovat daný účet, aby stále nerozesílal tyto zprávy.

NE VŠE JE FALEŠNÉ

Toto je velice kontroverzní bod, protože pokud dostanete zprávu typu „rozešli hned všem svým přátelům, že účet toho a toho je falešný a přidá si tě, aby tě mohl hacknout...“ Pokud se objeví nějaká taková zpráva, tak si ji ověřte a teprve pak jí rozešlete. Ano, opravdu se vám může někdo hacknout do telefonu tím, že si vás přidá na messengeru apod.

ZÁVĚR

Nevěřte směšně hloupým zprávám a ověřujte si dané aspoň trochu rozumné zprávy, protože další obětí může být každý, a ano, i ty milý čtenáři.

Marek Stolarik

V příštím vydání Prostoru najdete obsáhlou recenzi **Františka Opelta** na hru **Heroes and Generals...**

Pronásledován svým snem

„Sny představují naše nejvnitřnější fobie, traumata, o kterých nemusíme mít ani ponětí, že vůbec máme...“, povídá mi. Přikyvoval jsem, aniž bych byl schopen z toho co mi říká něco pobrat.

„To jsem ráda, že mě vnímáte.“ Vzhlédl jsem na ní a má ústa opustil falešný smích.

„Za málo.“, znovu jsem se opřel o sedačku a podíval se na strop, kde visela žárovka.

„Myslím si, že to pro dnešek stačí.“, zavřela dokumenty, zvedla se a zamířila ke svému pracovnímu stolu.

„Další termín bude za dva týdny, večer.“

Postavil jsem se, stáhl si triko a upravil se. Z věšáku jsem si vzal bundu, přes kterou jsem hodil teplou šálu a místnost jsem opustil, aniž bych bez pomyslel na rozloučení.

Mám opakované sny, které mě straší noc co noc. Nevím, co jsou zač. Seděl jsem na okraji postele s rukama ve vlasech. Stresem jsem je rozčuchal, stoupl si a šel k oknu, kde jsem si zapálil cigaretu. „Nejvíce ubohá stvoření na této planetě jsou lidé.“ Silně jsem vdechnul a následně pomalu kouř vyfoukl. „Proč se snaží pomáhat mentálně narušeným, když to nikdy nezažili na vlastní kůži. Jestli si myslí, že jsou schopni pomoci díky znalostem, které mají z knih psaných lidmi, kteří taky neví o čem pomalu mluví...“, klepnul jsem o cigaretu, aby z ní vypadl přebytečný popel. „Takový nesmysl.“, zatřásl jsem hlavou. „Kéž by se mi naskytla možnost...“, cigaretu jsem odhodil z okna a následně ho zavřel. Lehl jsem si.

Byl jsem na cestě na další schůzku, když najednou se mi musela cesta střetnout s tím veselým klučinou, který bohužel bydlí ve stejném domě jako já.

„Jsem tě málem nepoznal.“, položil svou ruku kolem mých ramen. „Jak se ti daří?“

Otráveným pohledem jsem se na něj podíval. Na to mi odpověděl svým pro něj typickým přiblblým úsměvem. Neuvěřitelné. Povzděchl jsem a z ramene jsem shodil ruku svého „přítele“.

„Kam jdeš? Čekaj, ne!“, běžel za mnou. Styděl jsem se za něj, proto jsem přidal do kroku. Jakmile jsem ucítil, jak se mi zadržel můj rukáv, otočil jsem se.

„Co vlastně chceš?!“, se znechuceným výrazem jsem se zastavil.

„Klid, kamaráde.“, ruce dal do kapes.

„Nejsem tvůj kamarád.“, protočil jsem oči.

„Hele, jen tak mě napadlo...“

Skočil jsem mu do řeči „Nemám čas!“ , zamával jsem na taxi, které zrovna jelo naproti mně a ihned jsem nastoupil. Otevřel jsem okno, abych se s ním rozloučil. Vyzdvihl jsem prostředníček a smál se po celou jízdu

„Jak se dneska máte?“ , byla první otázka, kterou mi položila hned při vstupu do místnosti. „Vypadám šťastně?“ ,

„Vypadám šťastně?“ , nadzvedl jsem obočí. „Ani smutně.“, odpověděla, aniž by její zrak opustil monitor počítače. Židli zasunula ke stolu a sedla si ke mně. „Nějaké viditelné změny?“ , projížděla všemi papíry, zatímco čekala na mou odpověď.

„Svých snů se přestávám bát, jelikož jsou o jednom a tom samém.“, odpověděl jsem stručně. Ruce jsem měl po celou dobu položené na své hrudi.

„Opravdu si myslím, že nejlepší by bylo se vydat za hledáním svých rodičů.“, dala velký důraz na slovo rodiče. „

Nechci.“, ležel jsem nehybně na místě.

„Kdyby měli o mně nějaký menší zájem, tak by to byli oni, kdo by se dal na pátrání, ne já.“, mé srdce začalo bušit rychleji a rychleji. „Nechápu, proč se pořád zmiňujete o mých rodičích. Chodím sem, abyste mě dostala z dlouhodobých depresí, ne abyste mi přidělovala další starosti.“, začal se mi zesilovat hlas. „Možná to je tam, kde oni udělali chybu a právě vy byste měl být ten, který udělá první krok.“, odseknul jsem ji a rázně jsem se postavil. „Omluvte mě.“ Místnost jsem opustil.

Měl jsem tolik nezodpovězených otázek. Nejhorší na tom bylo, že jsem neměl nikoho, kdo by mi na všechny mohl odpovědět. Venku se začalo stmívat a vítr silně foukal. Ruce jsem dal do kapes a kopal do kamínků. Došel jsem až k jezírku, o kterém jsem dosud nevěděl. Vůbec mě netrápila myšlenka, že jsem byl daleko od lidí, ba naopak, byl jsem rád, že jsem takové opuštěné místo našel. Posadil jsem se na trávu a pohlédl na lesknoucí se jezero přede mnou.

„Vyrušuji?“ , ozval se hlas z neznáma.

Rozhlédl jsem se kolem. „Ano, vyrušuješ!“ , odpověděl jsem stroze.

„Míluju tvůj sarkasmus.“, přisedla ke mně dívka.

„To jsem rád, tak co třeba, aby ses tím také řídila a šla jinam?“ , hodil jsem plochý kámen do vody.

„Tady jsem sedávala ještě předtím, než ses tu zjevil ty!“

Podíval jsem se na ni. „Tak, teď je to moje místo. Sbal si své saky paky a odejdi.“, protočil jsem oči a chytl jsem se za kolena.

Vzdechla, „Jsem Anna. A ty?“ Dělal jsem, že jsem její otázku neslyšel. Lehce odkašlala. Byla z ní cítit nervozita. „Anna.“, zopakoval jsem. Podívala se na mě překvapeně. Postavil jsem se a zastrčil ruce do kapes. Zavřel jsem oči a hluboce se nadechl. Aniž bych se na ni podíval, odešel jsem.

Byl jsem připraven se uložit do postele, když náhle někdo zaklepal. Došel jsem ke dveřím, za kterými ležel balík. Rozhlédl jsem se. Nikdo nikde. Sklonil jsem se, zvedl ho a odnesl dovnitř. Položil jsem ho na kuchyňský stůl. Nerozbalil ho, a šel hned spát.

Udělal jsem si svojí ranní kávu, jak ji mám rád. Hořkou. Otočil se, opřel o kuchyňskou linku, upil kávu. Podíval jsem se na krabici přede mnou. Překřížil jsem ruce a hádal jsem, co vše tam může být. Nožem jsem sjel po polovině izolepy. Opatrně jsem vytáhnul, co se nacházelo uvnitř. „Co to znamená?!“ Fotky a dokumenty, které byly uvnitř, mi vůbec nic neříkaly. „Je možné, že to jsou..?“ zastavil jsem se. Vzal jsem krabici a otočil ji vzhůru nohama. Věci jsem začal po stole rozhazovat. Veškeré fotografie jsem hodil rovnou do koše. Dokumenty. Dokumenty byly jediné, které mě v ten moment zajímaly nejvíce. Roztrhnul jsem horní okraj obálky a vytáhnul dopis. Obálku jsem otočil. „Tady.“ Běžel jsem do druhé místnosti a prohledal tašku. Vytáhnul jsem telefon a vytočil si taxi. Přehodil jsem přes sebe bundu a běžel dolů. Do auta jsem naskočil a pověděl řidič adresu.

„Co to má znamenat?“, rozzuřeně jsem vtrhnul ke své terapeutce. „Tohle je vaše práce, že ano?“, požadoval jsem odpověď. Odložila brýle a podívala se na mě. „To je už na vás, jestli se za nimi vydáte nebo ne. Moje práce tady končí.“, pokrčila rameny. Dokumenty jsem před ní roztrhal a hodil jí je k nohám. . Odešel jsem.

„Díky, Anno.“, upil jsem trochu kávy. „Potěšení je na mé straně. Jsem ráda, že jsi moje pozvání přijal.“, usmála se.

„Studuješ?“, zeptal jsem se. „Já pracuju.“

„Co ty? Co tvá rodina.“

„Nemám. Neznám.“, díval jsem se kolem.

„Promiň.“, s lítostí se na mě podívala. Odkýval jsem jí to. Mlčeli jsme. Pak řekla: „Promiň, ale já už musím jít.“, postavila se. „A kdyby něco.“, podala mi svojí vizitku. Usmála se a odešla.

Došel jsem domů. Bylo pozdě. Vytočil jsem Anni číslo. Ozval se jemný tón, „Prosím?“ Nevěděl jsem, o čem mluvit. Chtěl jsem se někomu vyzpovídat. Telefon jsem zavěsil. „Jsem na světě sám. Nikoho nepotřebuju.“, říkala mi mysl. Sebral jsem své věci a běžel k tomu jezeru. Ke svému překvapení jsem tam uviděl Annu. Došel jsem k ní. Nezaznamenala mě hned.

„Trápí tě něco?“, ustaraně jsem se na ní podíval.

„To je jedno.“, rozhlédla se. „Děje se něco, že tu zase jsi?“, zeptala se.

„Potřeboval jsem se nadechnout čerstvého vzduchu.“, vymyslel jsem si omluvu. „Ale zpět k tobě.“, posadil jsem se vedle.

Oba dva jsme se rozpovídali. Nikdy jsem se necítil s někým tak lehce. Avšak jak jsem byl už seznámen s realitou, pro mě nic nekončí dobře. Kdo by to byl řekl, že jediný člověk, kterému jsem se kdy svěřil, byla jen pokusná krysa? Pokus, jak ze mě dostat mé nejhlubší tajemství. Celé ty měsíce jsem byl navnaděný. Vydařené, musím uznat.

Nikdy jsem nechtěl poznat své rodiče a proto jsem tady. Čekám. „Všechno bude v pořádku.“, ujišťovali mě. Fyzicky jsem byl doveden do velké místnosti. Uprostřed ji rozdělovalo jen průhledné sklo a tři židle. Na dvou za sklem seděli. Moji zákonní zástupci. „Zástupci.“, začal jsem se hlasitě smát. „Patetičtí.“ Žena před mnou sklonila hlavu a začala posmrkávat. „Netahej

to sem,“ zakřičel jsem na ni zle.

„Chovej se slušně ke své matce!“ řekl muž sedící vedle ní

„Matka?“, podíval jsem se na toho muže.

„Nemám matku, bohužel.“

Žena se postavila a podívala se na mě. „Kdybys jen věděl,“ chytla kapesník - a byla pryč. Muž zůstal.

„My jsme nec...“

Odeknul jsem ho. „Buď ticho!“ Stoupl jsem si, připraven ho vzít sebou. „Nemysli si, že tohle беру,“ sjel jsem prstem po skle, které nás oddělovalo. „Nemysli, že tohle tě přede mnou ochrání,“ zastavil jsem svůj prst přímo před jeho obličejem. „Já se dokážu odtud dostat kdykoliv budu chtít a najít si tě, to bude také hračka.“, usadil jsem se zpátky do židle. Muž si s vyděšeným výrazem stoupl a zastrčil židli na druhé straně. „Chtěli jsme ti vše vysvětlit dnešní návštěvou. Vidím, že o to nestojíš.“

„Nejsi můj otec. Nemáš co vysvětlovat“, opřel jsem se o opěradlo židle a začal se smát.

„A kdo tedy podle tebe jsem?“

„I kdybych měl otce, tak ty to rozhodně nejsi. Žárlivec.“

Muž se na mě rozzuřeně podíval. „Co jsi říkal?“, nebyl si jistý

„Slyšel jsi dobře. Nejsi můj biologický otec.“

Muž si nervózně začal upravovat límec košile.

„Jak jsi na to přišel?“

„Děti ví, co vidí. Jen neví, jak to říct. Ted' radši zmiz, jinak tě bude čekat stejný osud, jako ten, který jsi provedl mému otci. A aby toho nebylo málo, to samé potká taky tvoji ženu, ke které jsem kdysi měl respekt. A stejně i tvé novorozené dítě.“, usmál jsem se zlověstně.

Muž se podíval na ochranku, která stála za mnou. „Odveďte ho, prosím.“, řekl. Každý z těch svalovců mě chytil za jedno rameno, vytáhli mě nahoru a ruce zkroutili dozadu. Hlavu mi sklonili a odvedli pryč.

Zrazen svou vlastní rodinou. Nepopsatelná bolest a nenávisť. Nenávisť k jednomu muži. Lítost k jedné ženě. Jsem ztracený, zmatený, zklamán. Naskytl se mi možnost je poznat, pokazil jsem to. Nebyl jsem na to setkání připraven. Nebyl jsem připraven čelit svému strachu. Vypořádal jsem se s tím špatně. Tolik stresu. Stresu, který mě dostal do prázdnoty. Mrzí mě to...

Cítím se tak sám... Jsem stále pronásledován svým snem.

Lily Nguyen

Z poetické dílny Lenky Duongové

Ptáte se mě, v jakém chci žít světě...

Dokončení ze strany 2

a bezpráví. Ty nejdůležitější věci, které nám má vzdělání dát, spočívají v kultivaci nitra. Je to kulturní poznání, rozhled, umění tolerance, čestnost a poctivost. Potom se nás ale ptají, jak je možné, že zpochybňujeme nynější systém, který nás ale nakonec hodí všechny do jednoho akvária. Krmí nás stejnými informacemi a očekávají výborné výsledky v podobě bezchybně odříkávaných pouček, zatímco někteří umí létat až k oblakům, jiní už dokážou vylézt na vysoký strom a pro další je akvário nedostačující.

Zapomněli jsme, jak nádherné je ponořit se do knih, jak skvělé je poznávat kulturu jiných a jak povzbudivé a vzrušující je odejít ze světa pohodlí. Ano, zapomněli. Místo toho nám neustále připomínají, že naším posláním je stát se jednou odborníky s diplomem, a my se tak stále nacházíme uvnitř skleněného domu. Každý takový moment nám vnucuje a upevňuje tu představu štěstí. Proto se snažíme zaměstnat sami sebe dál od uzavřených stěn. Proto jsme závislí na té představě lásky, která představuje únik od pocitu, že jsme ovce, že patříme jako každý druhý do stejného stáda, do stejného akvária.

Vybíráme si nakonec ale sami cestu, která je jednoduchá a vede nás přímo ke krysímu závodu. Jsme dříve či později stejně nakonec uvězněni ve skleněném domě, v pohodlí komfortu a v neustálém jednotvárném cyklu života. Budujeme si v sobě nenávisť vůči ostatním lidem. Kdesi hluboko v sobě litujeme, že jsme neriskovali více, a teď sedíme od osmi do čtyři v kancelářích s desítkami jiných lidí, kteří jsou stejní jako my. Ptáme se, kam nás dovedly ty naše výborné známky a celý ten systém. Skončili jsme jako krysy běhající v kruhu. Pět dní v týdnu trávíme posloucháním příkazů, vyplňováním tabulek a psaním výkazů, které stejně nikdo nečte. A jako důkaz sobě i ostatním, Žijeme ve světě, kde se lhostejnost a sobectví staly charakteristikou takřka každého z nás. My všichni jsme se přitom narodili s touhou poznat svět, milovat a být milován a zažívat pocity extáze. Jsme lidé. Je pro nás přirozené, že chceme víc, že pohrdáme a soudíme druhé. Děláme chyby a opakujeme je. Avšak to, co děláme s hněvem a neukojitelným chtíčem je už naše volba. Špatné myšlenky, jež vypustíme z úst, jako kulky dopadají na druhé, na celou společnost, na náš svět. V něm už není místo pro lidskost, protože jsme to jen my, kdo drží tu pistoli. Po soumraku, který přichází a kdy je vše u konce, stále jsme to jen my a naše rozhodnutí, kdo stál za tím výstřelem. To, že máme bolest v sobě, neznamená, že můžeme ubližovat ostatním. Svět je ohrožený a my neustále hledáme záminku, proč se chováme tak,

Jak se chováme. Myslíme jenom na to, co jsme ztratili a na věci, jež jsme nedostali. Stejně jako lidstvo v době Komenského i dnes bloudíme v labyrintu světa a ráj srdce nenacházíme. Všichni trpíme. Jsme smutní, protože neustále pronásledujeme vnucenou špatnou představu štěstí. Očekáváme, že radost a štěstí je dokonalost. Vzhled, majetek, moc. Ale i když to všechno máme, radost nepřichází. Přitom klíč ke štěstí leží celou dobu před námi, na dosah.

Ptali jste se mě, v jakém světě chci já žít. Mnozí se domnívali, že má odpověď bude znít: ve světě bez bolesti a problémů a plném radosti. Avšak tak to přece nefunguje, že ne? Vždy tu bude utrpení, vždy tu budou problémy, jež nikdo nemůže ovlivnit, vždy tu budou ty odporné nabídky, protože tahle poptávka nikdy nezmizí. Klíčem, jak z toho ven, je naučit se být vděčný, tolerovat jiné a vzdělávat se. Vypadá to jako jednoduchá věc. Jako by z nebe padaly jen osvěžující kapky deště, bez bouří a záplav. Samotné kapky by však nedokázaly smýt špatnost z povrchu země. Pravdou je, že vděčnost a pokora učí člověka být velkorysým. Jakmile si uvědomíme, že vše, co máme, je dostačující, budeme umět dávat a neočekávat nic nazpět. V umění tolerovat a akceptovat rozdíly každého z nás spočívá odpověď na nenávisť a války. Učme své děti a přátele, že jsme všichni jedné krve a myšlenek. Odložme veškeré sobectví a mějme ohled a úctu k rozmanitosti jazyků, národností a náboženství. Uvědomme si, že každý člověk stejně jako my prochází labyrintem světa, aby našel ráj v srdci. Prostřednictvím skutečného vzdělávání otevřeme svoji mysl porozumění vnějšímu světu. Ať nápady a myšlenky rostou nádherně a divoce, ať naše imaginace přinesou hojnost nejen naší budoucnosti, ale i dalším generacím a ať zaléváme naši mysl vědomostmi, a to až do konce našeho života.

Myšlenka perfektního světa je znamenitá, ale bez zármutku a bolesti nepozná člověk pocit blaha a radosti. Proto chci žít ve světě, kde lidé začnou milovat přes všechnu tu nenávisť a chyby. Chtěla bych žít mezi lidmi, kteří umí bez postranních úmyslů jen ze své lidskosti každý den pomoci někomu, kdo to potřebuje.. Ať naše posedlost tím, být milováni nás naučí, že láska je v nás, že dokonalost neexistuje a klíč otevírající tu klec, ten skleněný dům, držíme v ruce my sami.

Příběh jednoho kluka

Dokončení ze strany 7

Před námi stojí obrovský dům, který má i zahradu. Nacházíme se tak daleko od civilizace. Nejbližší supermarket je 2 kilometry odsud. Díky bohu, že mám svého řidiče, který mě odveze kdykoliv a kamkoliv chci. Co bych bez něho dělal.

Uběhly dva týdny a všechno probíhalo hladce, jen jsem musel změnit školu. Vůbec toho nelituji, našel jsem si tu mnoho skvělých lidí. Dneska jsem se rozhodl, že půjdu do knihovny a dodělám si své projekty. Když jsem skončil, už na mě venku čekal Evžen (můj řidič). Přicházím k domu, a je tu podezřele ticho. Už je sedm večer, to už jsme normálně všichni doma. Chtěl jsem se zeptat Evžena, ten ale už stál za mými zády a měl připravenou pistoli.

Evžen: „Mazej do sklepa.“ Neopovážil jsem se promluvit. Vstupuji do sklepa a vidím tam svou rodinu. Jsou přivázaní lanem k sloupu.

Evžen: „Tvoje mamka nezemřela náhodou. Naplánovali jsme to.

Vyhrožovali jsme tvému otci, jestli nám nevrátí zpátky 3 miliony, tak ztratí své nejmilejší. Vy dva jste jediní, koho ještě má. Doopravdy jste si mysleli, že když se odstěhujete, tak vás nenajdeme? Teď mluvím k vám, pane. Dávám vám možnost, buď mi ty prachy dáte, nebo vás zabiju před vašimi dětmi.“ Táta: „Já už nemám tolik peněz, dejte mi poslední šanci. Prosím, já vás opravdu prosím.“ Evžen: „Tak nemám na vybranou, než vás zabít.“ Já: „To vám nedovolím, ublížte raději mně.“ Evžen: „Když si to přeješ. Přání se mají plnit.“ Gabriel: „NEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!!!!“

Odkud se vzal on? Co tady dělá? Jak se sem dostal? Než jsem si mohl něco uvědomit, leží na zemi celý od krve. Slyším, jak venku houkají sirény. Evžen chtěl utéct, ale nestihl to...

Liliana Bui